

Bojevniki

Iz knjige: SPoročilo človeštvu na razcepu poti

Biti duhovni bojevnik pomeni razvijati posebno vrsto poguma, ki se odlikuje po blagosti in razumnosti, ne glede na strah, ki ga gotovo prepoznamo. Vzroki in posledice strahu stojijo pred nami, ko se soočimo z bridkostmi, da iz njih povzamemo nauke, se dograjujemo v preudarnosti, se dotaknemo modrosti, z višjim namenom prebujamo okolico in v vzpodbudo zaobjemamo množico. S tem se nenehno prerojevamo in spoznavamo razloge in spremembe v povezanosti prostora in časa z vesoljnim, saj nič ne obstaja samo zase ali brez razloga. S širjenjem znanja postaja odnos do strahu in do smrti kolegialen. Z zavestjo o smrti presežemo človeka, ki se ukvarja z običajnimi stvarmi in v njej pridobimo nenadomestljivega sopotnika. Da bi postali uspešni kot bojevniki se moramo umakniti od sveta. Ideja o smrtnosti preide v ravnodušnost, saj nimamo vedno možnosti, da se od nje ubranimo in se tako opremo samo na moč svojih odločitev. Tako postanejo naša izbira in naše odločitve, tudi naša odgovornost in če se tega zavedamo, se ne moremo več kesati niti pritoževati. V takšnem stanju se bolj strateško organiziramo za življenje. Znanje in odnos do smrti nas naredijo umaknjene in umirjeno strastne. Moč odločitev nas usposablja, da izbiramo brez kesanja, z občutkom najboljših odločitev in tako vse sprovajamo z užitkom in večplastno učinkovitostjo. Ko usvojimo takšno obnašanje, se podoživljamo kot resnični bojevniki, in tako dosežemo pričakovano potrpežljivost. Napredovanje k lastnim spoznanjem, je napredovanje k znanju. Vendar pa se moramo predhodno veliko natrpeti in marsičesa tuzemnega odreči, da bi v prehodu v drugi svet življenja, uspešno napredovali. Velika odrekanja so stalnica, saj je dolgoleten proces razčiščevanja s tuzemnim življenjem a še vedno „primerno“ tukaj živeti, sigurno izjemen projekt, kjer se izkažejo resnične spretnosti in sposobnosti, ki so dane bolj izbranim, ki že po naravni poti hitreje duhovno napredujejo. Modreci jasno potrjujejo da je trpljenje stroj, ki omogoča evolucijo zavesti, kar povzroča širjenje zavesti in kjer se trpljenje smatra globokim doživljanjem, izzvanih s konfliktom zavesti in ne žalostjo. Večina nas živi znotraj kletke navadne zavesti, kar nas upočasnjuje, ko nas vzdržuje predvsem cerebralna „inteligenca.“ Nasprotno temu je „faraonska“ mentaliteta „necerebralna“ inteligenca srca, vseobsežna, neposredna in prirojena osebna zgodba posameznika. S povečanjem fonda znanja, vse bolj spoznavamo, kako smo še včeraj manj znali. S

širjenjem znanja smo manj ranljivi, lažje razumemo tudi tiste, ki do tega znanja še niso prišli. Tisti, ki smo globlje v spremembah, prevzemamo svoje življenje v svoje roke, želimo nadalje razmišljati s svojo glavo in ugotavljamo, da to zmoremo. Jasno nam je (ko dosežemo neko oprijemljivo točko) da ne bomo, niti več ne moremo odnehati. Kratkotrajna utrujenost ni prenehanje, je zajem zraka in vitalne (kozmične) energije za nadaljnja učenja. Zavedati se moramo, da je časa sicer dovolj, vendar primanjkuje energije, pomembne so tudi okoliščine, ki nam to bolj onemogočajo (družina, okolje, „obveznosti“), katere pa se polagoma porajajo, če imamo nekaj genetike v sebi, ko se konfiguracija umešča in dozori. Seveda imamo vse manj možnosti, če pridemo v pozna leta, ko pomanjkanje energije lahko zmanjšuje naše zanimanje, še posebno, če nismo zaobsegli lekcije v materialnem svetu. Če odgovori ležijo v globinah naše zavesti, moramo do teh globin priti. Tam jih gotovo najdemo veliko, ki jih v trenutnem stanju samospoznanja še ne moremo razumeti. Kar se naučimo, moramo tudi občutiti v nas samih, tega ne moremo pokazati. Vsak išče svojo pot, četudi je cilj skupen. Zaupajmo najbolj svojim čutilom - občutek za pravičnost, ljubezen se notranje lahko prepozna - , in seveda sprejemanje odločitev, katere niso od nikogar vsiljene. Vedno nas rešuje velika količina znanja, samo tako smo pripravljene na vse neugodnosti, ki so še pred nami, in mogoče je tudi drugim naša pomoč potrebna. Pozorni smo tudi na dejstvo, da se nam marsikaj postavlja na pot (sovraštvo, ljubosumje, zavist, želja po bogastvu, napačna čutenja, posnemanje drugih, vsakodnevne reklame, zavajanja, trendi, razne igre) kot spotike napredovanju, večidel tudi kot podtaknjeni faktorji, ki onemogočajo pravo pozornost, jemanje časa - omejevanje učenja. A se zdi razumno, da se najde čas za večino negativnih in nepomembnih novic, s katerim pozornostjo se daje vprašljivo veljavo nekim ljudem in dogodkom, dočim za proučevanje sebe in sveta zmanjkuje časa? Razmišljajmo o tem bolj pozorno, zmoremo hitro ugotoviti, da nismo osamljeni v tovrstnih razmišljanjih... Veliki kozmični val, ki ciklično prihaja vsakih ca. 309.000 let, skupaj z vsem-i ostalim-i, sicer omogoča aktiviranja določenih centrov v našem telesu, vendar se od nas pričakuje, da bi bili čim bolj pripravljene. Pri določenih ljudeh, ki so kandidati za 4. D., se potreba po znanju iz omenjene tematike prebuja, pri drugih pa narašča apatija, agresija, izgubljenost in brezup. Lekcij ne moremo preskakovati, vse gre svojim tokom, ki ga vzpodbujamo. Noben cilj ni dosežen brez težav in žrtev. Pomnimo resnične preroke iz preteklosti, predvsem tistega, kar vse so prestali.

Tudi njim ni bilo prizaneseno. Širjenje resnice je bilo vedno povezano in prežeto s problemi, nikomur ni prizaneseno. Nihče ni 'pozabljen', ki trudi se po svoji zmožnosti, prej se pozablja, kar bi še lahko po-storili. Številne misije, ki jih predstavljajo nz. bitja v „pomoč“, so oblikovane kot volontersko delo svobodne volje, zato moramo mi doprinesti procesu še bolj - skozi delo. Zgrešeno je od nz. bitij iskati pomoč, a sami ne vzpodbudimo doprinesti stvarem, ki se tičejo izključno nas. Če se ljudje obnašamo po principu, po katerem je bolje sprejemati kot dajati, se nikoli ne osvobodimo malicioznega (škodoželjnega) egoizma. Za jutrišnji dan nas torej ne skrbi, saj smo zanj poskrbeli že danes.